ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **N. K.,** zast. JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou, se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2009, č. j. 48 Az 7/2009 - 33,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2009, č. j. 48 Az 7/2009 - 33, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 1. 2009, č. j. OAM-6/LE-BE02-BE03-2009, byla podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta jako zjevně nedůvodná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce podal žádost u udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. O účelovosti žalobcova postupu svědčí především skutečnost, že tuto žádost podal až poté, co byl kvůli nelegálnímu pobytu na území České republiky umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců a co obdržel v pořadí již druhé rozhodnutí o správním vyhoštění, ačkoliv tak měl objektivně možnost učinit po celou dobu své přítomnosti v tuzemsku. Navíc účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu potvrdil ve správním řízení i samotný žalobce svými opakovanými tvrzeními o zájmu pobývat v České republice legálně, založit zde rodinu a pracovat. Dále byl shledán značný rozpor mezi tvrzeními žalobce obsaženými v žádosti o mezinárodní ochranu a v protokolu o pohovoru. V něm totiž žadatel vůbec neuvedl své původně

uváděné důvody pro odjezd z vlasti, které měly spočívat v tom, že nemohl vykonávat práci pedagoga kvůli tomu, že není věřící muslim.

Žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 5. 2009, č. j. 48 Az 7/2009 - 33. V odůvodnění tohoto rozhodnutí krajský soud uvedl, že v dané věci byly splněny všechny tři kumulativní podmínky pro aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, které byly vytyčeny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48. Žalobce totiž obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění a na území České republiky se pohyboval od roku 2007, takže o udělení mezinárodní ochrany mohl požádat dříve. Splnění podmínky podání žádosti o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění pak bylo doloženo tvrzením samotného žalobce, který uvedl, že tato žádost má být chápána jako pokus o legalizaci pobytu na území České republiky, kde chce žít, pracovat a založit rodinu. Snahu o legalizaci pobytu v České republice navíc žalobce stvrdil i ve svém účastnickém výslechu v řízení před soudem.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech či je s nimi v rozporu, a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí krajského soudu a v jiné vadě řízení před ním, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tyto důvody kasační stížnosti jsou uvedeny v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

K tvrzené nezákonnosti rozsudku krajského soudu stěžovatel konkrétně namítl, že v dané věci nebyly splněny dvě podmínky pro aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žádost o mezinárodní ochranu totiž nemohl podat dříve, neboť o této možnosti nevěděl, jak ostatně uvedl při pohovoru ze dne 15. 1. 2009. Dále pak tato žádost nebyla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nýbrž také s úmyslem vyhnout se psychickému nátlaku, který by na něho byl v domovské zemi vyvíjen z důvodu jeho ateistického přesvědčení. Ve své vlasti totiž dostal od svého zaměstnavatele špatné osobní hodnocení kvůli tomu, že není muslim a rodiče si nepřáli, aby jejich děti učila osoba bez tohoto vyznání. Náboženská segregace ovlivnila také jeho rodinný život, neboť si nemohl najít nevěstu kvůli tomu, že podle koránu si muslimka nemůže vzít bezvěrce. Tuto situaci přitom nebylo možné řešit přestěhováním do jiné části Kyrgyzstánu, protože na celém jeho území převažuje muslimská víra. Většinu obyvatel domovské země tvoří Kyrgyzové muslimského vyznání, přičemž úředníci státního aparátu na všech stupních jsou zkorumpováni a vyžadují často nesmyslné administrativní úkony, za které vyžadují poplatek a při jejich nesplnění žádají pokutu. Proto se ani nepokusil obrátit se žádostí o pomoc na státní orgány domovské země.

K tvrzené vadě řízení před správním orgánem stěžovatel konkrétně namítl, že o možnosti požádat o mezinárodní ochranu dříve nevěděl, čímž se žalovaný vůbec nezabýval, a proto jeho závěr o splnění druhé podmínky pro aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu nemá oporu ve správním spise nebo je s ním v rozporu.

K tvrzeným vadám řízení před soudem stěžovatel namítl, že se krajský soud nezabýval skutečnostmi svědčícími pro nenaplnění ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, jež byly uvedeny žadatelem o mezinárodní ochranu, v důsledku čehož je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

K další vadě řízení před soudem došlo podle následující stížnostní námitky tím, že krajský soud v rozporu s ustanovením § 77 odst. 2 s. ř. s. nehodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí nevyšel z úplného skutkového a právního stavu, nýbrž se zabýval a hodnotil pouze důkazy svědčící pro zamítnutí žaloby. Nezhodnocení opačných důkazů přitom mohlo mít a také mělo za následek právě tento výsledek soudního řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl stejné skutečnosti jako ve svých předchozích podáních. Nad rámec nich toliko uvedl, že v kasační stížnosti zmíněné tvrzení o náboženské diskriminaci stěžovatele není věrohodným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany a má za cíl pouze zakrýt pravý důvod podání této žádosti, kterým je snaha vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Vzhledem k okolnostem pobytu měl stěžovatel dostatečnou a zcela reálnou možnost podat žádost o mezinárodní ochranu dříve, než po svém zajištění a uložení správního vyhoštění. Námitka o nedostatečném posouzení provedených důkazů v řízení před krajským soudem pak byla formulována pouze obecně bez bližšího zdůvodnění.

K tomuto vyjádření zaslal stěžovatel repliku, v níž uvedl, že dříve nevěděl o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu kvůli pronásledování z náboženských důvodů či kvůli závažnému porušování svých lidských práv. Navíc o možnosti podání takové žádosti nebyl při prvním správním vyhoštění informován. Na důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu nepozapomněl, přičemž zápisy z pohovorů neměl možnost zkontrolovat, neboť ty mu byly předány až při posledním pohovoru s tím, aby je najednou podepsal. Konečně pak se krajský soud dostatečně nevypořádal se skutečností, že žadatel nebyl před uložením druhého správního vyhoštění informován o možnosti požádat o mezinárodní ochranu. Rovněž tak soud nezohlednil, že žadatel byl v domovské zemi diskriminován z náboženských důvodů.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto judikátu *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů“.*

O přijatelnou kasační stížnost se tak podle uvedeného judikátu prakticky může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.
Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78, který je dostupný na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že *„v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je správní orgán povinen se v odůvodnění vypořádat s otázkou možného udělení doplňkové ochrany.“*

Dále Nejvyšší správní soud v tomto judikátu dovodil, že „*krajský soud je povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů z moci úřední, tedy aniž by žalobce nepřezkoumatelnost ve své žalobě konkrétně namítal. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze pak hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Tuto vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, www.nssoud.cz). V případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu je tedy krajský soud povinen toto rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ex offo bez jednání zrušit; naopak přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, www.nssoud.cz)*“. Na základě toho pak první pětičlenný senát shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným proto, že z moci úřední nezrušil rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta žádost žadatele o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, avšak v odůvodnění tohoto rozhodnutí se nijak nezabýval otázkou možné závažné újmy, která by mohla stěžovateli hrozit v případě návratu do země původu. Z tohoto důvodu považoval první pětičlenný senát rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Podle jeho názoru měl krajský soud *ex offo* podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Jelikož tak krajský soud neučinil, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí. Kvůli této vadě pak první pětičlenný senát rozsudek krajského soudu zrušil, aniž tato byla v žalobě namítnuta.

S právním názorem obsaženým v rozsudku ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 – 78 se Nejvyšší správní soud z důvodů v něm uvedených ztotožňuje i v dané věci, a proto vychází z toho, že správní orgán při zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu je povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s možným udělením doplňkové ochrany a pokud se touto otázkou nezabýval, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a krajský soud ho musí ex offo zrušit.

Jestliže tedy v nyní projednávané věci krajský soud z důvodu pominutí otázky možného udělení doplňkové ochrany rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. i bez žalobní námitky pro vady řízení nezrušil a naopak toto rozhodnutí přezkoumal, ačkoliv pro absenci odůvodnění nebylo přezkumu vůbec způsobilé, pak vadou nepřezkoumatelnosti byl zatížen i napadený rozsudek. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pak musí Nejvyšší správní soud přihlédnout, ačkoliv ta ve vztahu k doplňkové ochraně nebyla v kasační stížnosti namítnuta, neboť pokud kvůli neposouzení otázky doplňkové ochrany musí krajský soud rozhodnutí správního orgánu i bez návrhu zrušit, pak není žádného důvodu, aby Nejvyšší správní soud postupoval jinak vůči napadenému rozsudku krajského soudu, který tuto vadu pominul. Navíc nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu znamená naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k čemuž musí Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout i bez námitky stěžovatele.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, který je dostupný na www.nssoud.cz., dovodil, že *„krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud podotýká, že zabývat se těmito oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude). Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní či stížní námitky) bezpředmětnými, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné“*.

Jelikož rozhodnutí žalovaného i rozsudek krajského soudu jsou nepřezkoumatelná jen ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany, považuje Nejvyšší správní soud za nutné vyjádřit se k námitkám stěžovatele, které se této otázky netýkají.

Nejvyšší správní soud předně poukazuje na skutečnost, že v souzené věci byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná proto, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Proto je možné plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 430, publikovaný pod č. 1724/2008 Sb. NSS, který se zabýval obdobnou situací. Podle tohoto judikátu *„použití § 16 odst. 2 zákona o azylu, vykládaného v souladu s čl. 13 a 18 směrnice Rady 2004/83/ES a čl. 23 odst. 4 písm. i) a j) směrnice Rady 2005/85/ES vyžaduje třístupňový test: 1) zda hrozí stěžovateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny; 2) zda mohl stěžovatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve; 3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání, nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Tyto tři podmínky musejí být splněny kumulativně; v případě nesplnění byť jediné z nich nelze § 16 odst. 2 zákona o azylu aplikovat“*.

V nyní projednávané věci stěžovateli nepochybně hrozí vyhoštění do ciziny, neboť rozhodnutím Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, odboru pátrání a kontroly pobytu ze dne 12. 10. 2007, č. j. SCPP-1334/PH-OPK3-SV-2007, které nabylo právní moci dne 18. 10. 2007, mu bylo uloženo správní vyhoštění z území České republiky s jednoroční dobou platnosti, přičemž doba k vycestování mu byla stanovena do 26. 10. 2007. Toto rozhodnutí však stěžovatel nerespektoval a na území České republiky nelegálně pobýval až do dne 20. 12. 2008, kdy byl zajištěn policií. S ohledem na tyto skutečnosti byl stěžovatel rozhodnutím Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 21. 12. 2008, č. j. CPPH-28752/ČJ-2008-60-KP, zajištěn za účelem správního vyhoštění. Rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 21. 12. 2008, č. j. CPPH-28752/ČJ-2008-60-KP, pak bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění s desetiletou dobou platnosti.

Rovněž tak stěžovatel bezesporu mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve, neboť na území České republiky pobýval již od března 2007 a žádost o mezinárodní ochranu podal až dne 7. 1. 2009. Není přitom rozhodné, zda stěžovatel o možnosti udělení mezinárodní ochrany v minulosti věděl a jestli byl o ní někým včas informován. Z hlediska naplnění druhé podmínky pro aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je totiž rozhodné, zda žadatel měl objektivně možnost požádat o mezinárodní ochranu dříve, a nikoliv to, jestli měl o existenci tohoto institutu povědomost. Navíc si lze těžko představit, že by stěžovatel odcestoval do jiného státu, aby se tak vyhnul potížím, které by mohly být z hlediska mezinárodní ochrany relevantní, a přitom nevěděl o možnosti požádat v této zemi o ochranu formou azylu nebo doplňkové ochrany. Závěr správního orgánu o splnění druhé podmínky pro užití ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je tedy správný a odpovídá obsahu správního spisu.

Nejvyšší správní soud v zmíněném rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 430, uvedl, že při posuzování naplnění třetí podmínky pro aplikaci ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu leží důkazní břemeno výhradně na žadateli, takže ten musí prokázat, že žádost o mezinárodní ochranu nepodal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Podle uvedeného judikátu náleží mezi zásadní, i když nikoli výlučný faktor pro posouzení třetího bodu testu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, také délka času, která uplynula od chvíle, kdy žadatel nelegálně pobývat v České republice, do vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V nyní projednávané věci se přitom toto období blíží dvěma rokům a navíc skončilo již druhým správním vyhoštěním, což lze pokládat za natolik závažné skutečnosti, které neumožňují učinit závěr o tom, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu také za jiným účelem než kvůli vyhnutí se hrozícímu vyhoštění. Za další důležitý faktor pro posouzení splnění třetí podmínky umožňující vydání rozhodnutí podle § 16 odst. 2 zákona o azylu považoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 430, také soulad tvrzení, které žadatel v průběhu správního řízení uváděl jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že stěžovatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 1. 2009 uvedl, že ji podává kvůli tomu, že ve své domovské zemi nemůže vykonávat profesi pedagoga, protože rodiče požadují, aby jejich děti učil věřící muslim, kterým on není. V protokolu o pohovoru ze dne 15. 1. 2009 se sice stěžovatel o této skutečnosti také zmiňoval, nicméně při tomto úkonu uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany žádá za účelem legalizace pobytu, protože chce v České republice zůstat, žít a pracovat. Navíc při jednání před krajským soudem ze dne 19. 5. 2009 stěžovatel výslovně prohlásil, že žádný zvláštní důvod k opuštění vlasti neměl. Tyto rozpory ve výpovědích stěžovatele tedy zpochybňují jeho tvrzení, že žádost o mezinárodní ochranu nepodal pouze za účelem vyhnutí se hrozícímu správnímu vyhoštění. Stěžovatel tedy ze všech těchto důvodů neunesl důkazní břemeno pro účely třetího bodu testu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a neprokázal, že žádost podal také s jiným úmyslem, než se vyhnout hrozícímu vyhoštění.

V nyní projednávané věci tedy byly splněny všechny tři kumulativní podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, a proto krajský soud nepochybil, když dospěl k závěru o zákonnosti takového rozhodnutí žalovaného. Ve svém rozhodnutí pak krajský soud podrobně objasnil, na základě jakých skutečností považuje za splněné všechny tři

podmínky pro užití ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, a proto v tomto směru nelze napadený rozsudek považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Ve vztahu k námitce o diskriminaci z náboženských důvodů lze opětovně poukázat na to, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť z jeho postupu bylo patrné, že tato žádost byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

Nejvyšší správní soud však shledal rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve vztahu k otázce doplňkové ochrany, jak již bylo zmíněno, a proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Z tohoto důvodu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajského soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozhodnutí.

V novém rozhodnutí pak krajský soud podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu